

ΜΙΧΑΛΗ Ν. ΔΙΑΚΟΜΙΧΑΛΗ

ΣΚΙΡΤΗΜΑΤΑ...

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Αθήνα 1989

A'

της πατρίδας

στους ξενητεμένους

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Νησί μου μικρό
σχεδόν ξεχασμένο
στο χάρτη ένα ο
... μισοσβυσμένο.

Μου λείπεις εδώ
στην Ξένη τη χώρα
να σε Ξαναδώ
δε βλέπω την ώρα.

Μακριά σου καιρό
πολύ έχω ζήσει...
τα χρόνια θαρρώ
είχα χαραμίσει.

Ο κόσμος εδώ
με άλλες συνήθειες
δικό τους Θεό
καινούριες αλήθειες.

Σκληρή η ζωή
ἔπο νύχτα σε νύχτα,
το χρήμα πολύ
κακή ἔναι συνήθεια.

Σ' αυτό το ρυθμό
κυλά η ζωή μας
με μόνο σκοπό
την επιστροφή μας.

... Κι αν είσαι μικρό
στην άκρη του χάρτη,
καυτό σα σε δω
κυλά ένα δάκρυ.

N. Y. 1981

ΤΟΥ ΛΕΥΚΑΝΤΙΟΥ(*) ΟΙ ΠΕΤΡΕΣ

Του Λευκαντιού οι πέτρες, οι ρόγες που με βύζαξαν
τα φύκια, τα χαλίκια, προσκέφαλο ζεστό
τα τενεκεδοκάικα, σκαριά που με ταξίδεψαν
από τη λάντα του γυαλού ως τον ωκεανό.

Του Λευκαντιού οι πέτρες, τα κάστρα που ανδρώθηκα
τα φύκια, τα χαλίκια, χαρές και καϊμοί,
του έρωτα και της ζωής τα άγουρα σκιρτήματα,
γλυκά ποτίσαν την ψυχή μ' ελπίδα αλμυρή!

Του Λευκαντιού οι πέτρες μέσα στο αίμα μου κυλούν
τα φύκια, τα χαλίκια, το πρώτο μου σχολειό
των παιδικών μου χρόνων φωνές ακόμα αντιλαλούν
σαν όνειρο αλαργινό δεμένο στο γυαλό.

Του Λευκαντιού οι πέτρες τώρα στο νου μου μόνο ζουν
τα φύκια, τα χαλίκια, σκέπασε το μπετόν.
Τα τενεκεδοκάικα, όνειρα και ταξίδια
έκλεψε ο χρόνος κι έμειναν για πάντα παρελθόν.

Ρόδος 1985

(*) Λευκαντιώ = Παραθαλάσσια συνοικία που έζησα τα παιδικά μου χρόνια.

ΠΑΛΙΝΝΟΣΤΗΣΗ

* Του κόσμου αν σε πίκρανε το ψέμμα
κι οι φίλοι σου αν σ' αρνήθηκαν ακόμα
κι αν χάλασες τη νιότη σου στα ξένα...
Βάστα! Στο πατρικό σου νάρθεις χώμα.

Αν σε δειραν μπουρίνια και βοριάδες
κι απάνεμο λιμάνι αν τώρα ψάξεις
έλα εδώ, στου νότου τις Σποράδες
μεσ' στου νησιού σου την καρδιά ν' αράξεις.

Της ξένης γης τα φώτα αν σε μεθύσουν
να μη σε δελεάσουν τα ψεγάδια.
Γύρισε μετανάστη στο νησί σου
να σεριανείς στους ουρανούς τα βράδια.

Θα υπάρχει και για σένα μια Νίσυρος
στ' αντίκρουμά της να ξεκουραστείς,
να ξεδιψάσεις στην ζωής τον ανήφορο
κι' απ' την αρχή να ξαναγεννηθείς.

Μάιος '84 Ν.Υ.

...του έρωτα

Β'

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Τα μάτια σου δεν είναι δυό διαμάντια
ούτε αστέρια λαμπερά στον ουρανό ...
μόνο δυό φοβισμένα λυχναράκια
που τρεμοσβύνουνε σαν τα κοιτώ.

Τα μάτια σου δεν είναι δυό νησάκια
ούτε καράβια να με παν σ' ωκεανό ...
μόνο δυό ξεχασμένα βοτσαλάκια
στην άμμο κρύβονται σαν τα κοιτώ.

Τα μάτια σου δεν είν' φλόγες που καίνε,
δε γίνομαι Θεός σαν τα φιλώ'
Δυό μάτια γαλανά είναι που κλαίνε
τα μάτια σου που τόσο αγαπώ.

ΣΚΕΨΟΥ ΚΑΛΑ

Εγώ δεν ξέρω για αγάπες να μιλώ
για ιστορίες των παραμυθιών να λέω
μόνο τα δίχτυα μου τραβώ και τραγουδώ
τα βάσανά μου να μετρώ χωρίς να κλαίω.

Εγώ δεν ξέρω για χρυσά και δαχτυλίδια
και τα σαλόνια που μου λες δεν τα 'χω δει,
μόνο, παλεύω με της θάλασσας τα φίδια,
στην αγκαλιά της την αγάπη έχω βρει.

Γι' αυτό σκέψου καλά πριν μ' αγαπήσεις
προτού μέσα στα δίχτυα μου μπλεχτείς.
Μεσ' την αλμύρα αν μπορείς να ζήσεις
πυξίδα στη ζωή μου θα γενείς.

ΘΑ ΨΑΞΩ ΚΑΙ ΘΑ ΒΡΩ

Δεν είν' τα λόγια σου τ' απλά
τα ανεμισμένα σου μαλλιά
το δροσερό κορμί σου.

Δεν είν' το γέλιο το γλυκό
το φως το μελαγχολικό
το φλογερό φιλί σου.

Όμως θα ψάξω και θα βρω
γιατί κοντά σου τώρα ζω
την πρώτη μου αγάπη.

Ίσως να ξέρει ο ουρανός
ο ήλιος του ο λαμπερός
τ' αστέρια το φεγγάρι.

Ίσως να ξέρει η βροχή
η θάλασσα η γαλανή
των λουλουδιών το χάδι.

Μα τί κι αν ψάξω και δε βρω
αν είν' η γη ή ο ουρανός
που σέ φεραν σε μένα.

Εγώ για σένα τώρα ζω
σ' ακολουθώ όπως ο τυφλός
με μάτια σφαλισμένα.

ΠΙΚΡΗ ΑΓΑΠΗ

Γιατί να μην είναι η αγάπη, θάλασσα
να βρέχει τους γυαλούς,
γιατί να μην είναι αφρισμένο κύμα
να γλύφει τους βράχους;

Γιατί να μην είναι η αγάπη, χυμός λουλουδιών
να τον ρουφούν οι μέλισσες,
γιατί να μην είναι ανθός του κάμπου
να μοσχοβολά;

Γιατί να μην είναι η αγάπη, ουρανός Εάστερος
να του μετράς τ' αστέρια,
γιατί να μην είναι Αυγουσιάτικος ουρανός
να μην τελειώνουν τ' άστρα;

Γιατί ήρθε και με βρήκε η αγάπη στο λιμάνι
να σε χαιρετώ;
Γιατί ήρθε κι έφυγε με το καράβι
που σε πήρε;

ΚΑΡΑΒΙ ΤΣΑΚΙΣΜΕΝΟ

Τα μάτια καρφωμένα στο μουράγιο
στα βράχια τσακισμένα τα φτερά
στα πόδια μου λυμένο το κουράγιο
στα χείλη μου σφιγμένη η μοναξιά.

Τα κύματα μετρώ ένα - ένα
τους γλάρους περιμένω να μου πουν
τα μάτια σου που φύγανε στα Ξένα
πριν Ξεψυχήσω αν έρθουν να με δουν.

Καράβι τσακισμένο είμαι στην άμμο
τα χέρια μου σπασμένα είναι κουπιά
εσένα περιμένω πριν ναυάγιο
με πάρει η αλμύρα αγκαλιά.

Τ Ω Ρ Α

Τώρα που βρίσκεσαι μακριά
αφού έτσι το θέλαν άλλοι,
χόρτασε ψέμμα την καρδιά
με δάκρυα και φιλιά το προσκεφάλι.

Στο πλάι σου δε θάναι ο φτωχός
τα πλούτη θα βαραίνουν τη ζωή σου
εγώ θα είμαι πάντα μοναχός
κι εσένα πάντα άδεια η ψυχή σου.

Τα ψεύτικα φιλιά που θα κερνάς
την ακριβή ζωή για ν' αγοράζεις
θα σπρώχνουνε το χρόνο να γερνάς ...
με την κατάντια σου θ' αναστενάζεις.

Εγώ ποτέ δε σου ταξα χρυσά
στολίδια ψεύτικα να ομορφύνεις,
σου χάρισα μια ταπεινή καρδιά,
τη χούφτα μου, νερό μέσα να πίνεις.

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ

Στην άμμο γύραμε
μικρή μου αγάπη,
πουλιά που πέταξαν
στον ουρανό.
Ο ήλιος στέγνωσε
κι αυτό το δάκρυ
το κύμα έπνιξε
τον καϊμό.

Στην άμμο γύραμε
κι ο κόσμος όλος
ήρθε στα χέρια μου
να σε κρατώ.
Κλείσε τα μάτια σου
να ονειρευτούμε,
δωσ' μου τα χείλη σου
να τα φιλώ.

Ποιός ξέρει αύριο
τί κύμα θάρθει
σαν γύρει ο ήλιος
το δειλινό.
Έλα να σβύσουμε
από τον χάρτη
κάθε φουρτούνα
κι ωκεανό.

...ανθρώπινα

Γ'

ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ (*)

Αδέλφια δε λογάριασες, την τραγική μητέρα,
τις αδελφές που έσβυσαν στις νιότης τον ανθό
Με τί κουράγιο μήνυσε στον άμοιρο πατέρα:
«Φεύγω! Να πολεμίσω ήρθ' η ώρα τον εχθρό».

Αμίλητος σε κοίταξε, με βουρκωμένα μάτια...
«... με την ευχή της Σπηλιανής», σου ψέλισε με κόπο
«ακόμα ένα χτύπημα θα μ' έκαμνε κομμάτια...
πώς να αντέξει η καρδιά του χάρου άλλον πόνο»;

Σαλτάρεις στο Εγγλέζικο νύχτα ψυχρή του Μάρτη
αγνάντεψες το πατρικό της Σπηλιανής το θράχο
καυτό μέσα απ' τα στήθεια σου αναπήδησ(ε) ένα δάκρυ
«... θα βοηθήσει η Παναγιά, μάνα, κοντά σου νάρθω...».

Η νύχτα μέρα γίνηκε στη μέση του πελάγου
σφαίρες βουίζουν του εχθρού σαν αγριομελίσει
Κατάρρα! εβλαστήμησες. Στα δόντια ήρθα του Χάρου!
«Δεν μπορεί Θεέ μου ο άνθρωπος χωρίς φωτιά να ζήσει»;

Νεκρός ελογαριάζθου για τρία σχεδόν χρόνια
κι ο ίδιος δεν κατάλαβες πώς γίνεται και ζεις.
Κάθε ελπίδα στη ζωή έσφιξες μεσ' τα δόντια
απ' των Ναζί την κόλαση κι εβγήκες νικητής.

Δεν πήρε λέξη ο Γερμανός από τις ανακρίσεις
για τη Ζημιά που έπαθαν εκείνη την ημέρα
στη μάχη γύρω στα Λουτρά που πήγες να βοηθήσεις
τους σύμμαχους και φύγατε μαζί την ίδια νύχτα.
Κι η Νίσυρος εγλύτωσε απ' του θεριού τα νύχια!
Συ, πήρες για μετάλιο στο πόδι σου μια σφαίρα!

Ρόδος, Μάρτιος 1986

(*) Νίκος Η. Διακομιχάλης: Πήρε μέρος στη μάχη των Λουτρών και του λιμανιού στις 6.3.1944. Έφυγε με τους συμμάχους κομμάντος για την Μέση Ανατολή. Εημερώματα 7ης Μαρτίου του 1944, μετά από άνηση ναυμαχία, τραυματίζεται και αιχμαλωτίζεται. Κρατήθηκε ενάμισυ χρόνο σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Γερμανία και πέρασε ενάμισυ περίπου χρόνο σε διάφορα νοσοκομεία της Ιταλίας για να αποθεραπεύσει το πόδι του. Του δόθηκε το 1987 πιστοποιητικό Μεμονωμένου αγωνιστή - αντιστασιακού.

Ο «ΣΠΟΡΤΗΣ» (*)

Ψηλός, λιγνός, λεβέντης
τους δρόμους παίρνει
πίσω, μπρος,
τί κι αν φτωχός
του κόσμου του είν' αφέντης.

Ξέχνα τα χρόνια, κοίτα τον
ολόισια στα μάτια,
βγάζουν φωτιά
κρύβουν χαρά
νειάτα και περηφάνεια.

Γέλιο πλατύ, ευγενικό,
καρδιά παιδιού
ύφος αγιού,
έστω κι αν τον πειράξεις
δε σου φυλάει κακό.

Το χρόνο μόνο μια φορά
θα σου θυμώσει,
όταν θα νιώσει
στην καμινάδα
«μπαρούτι» να κατακυλά.

Σαν τον γυρέψεις τη Λαμπρή,
άδικος κόπος,
τον κρύβει ο φόβος,
τρίγωνα, «πόμπες»
για άλλους μόνο είναι γιορτή.

Στον καφενέ να παίζει τάβλι
Τί πανηγύρι!
Όπου μυρίσεις
το καλαμπούρι
το «Σπόρτη» θά βρεις!

Ρόδος - 1986

(*) Ο Νικόλαος Πολίτης που είχε το καφενείο «οι Ηλικιωμένοι»

Ο ΒΕΖΥΡΗΣ (*)

Παπούτσια να χτυπώνε στο τσιμέντο
όταν ακούσεις από μακριά,
βασιλικό αν δεις νάχει στο πέτο,
το πούρο του στο στόμα να κρατά...

... αν δεις να κάμνει βόλτες, να φουμέρει,
να λέει «πλάκες», να πειράζει, να γελά,
στον κόσμο — κι ας πονεί και υποφέρει —
μονάχος του στο δρόμο να μιλά...

... για διασκέδαση μαζί του όταν κάτσεις
και του ζητήσεις να σου κάμει το χατήρι,
δυό «πλάκες» να σου πει για να ξεσκάσεις...
Δέ θάναι άλλος, ο Βασίλης του Βεζύρη!

Ρόδος 1986

(*) Ο Βασίλης Βεζύρογλου

ΩΔΗ ΣΤΟ ΜΑΝΟ ΦΡΑΝΤΖΗ

Γιατί ο ήλιος ντράπηκε τον κόσμο του να δει;
Τ' αγέρα γιατί άραγε του κόπηκε η πνοή;
Γιατί κρυφτήκαν τα πουλιά
και δεν ακούγεται λαλιά;

Γιατί καμπάνες νεκρικά ακούγονται μαθές;
Γιατί στους δρόμους σήμερα τρέχουν οι μαθητές;
Γιατί οι γριές μοιρολογούν
και τα παιδιά μαζί θρηνούν;

Γιατί (;) γιατί, έλα λοιπόν, πούν οι απάντησές σου;
Γιατί το έκαμες αυτό σε μας, στους μαθητές σου
και φεύγεις για τους ουρανούς
και μας αφήνεις ορφανούς;

Εσύ δεν ήσουν πού λεγες ολημερίς στην τάξη
πως όλα τα προβλήματα θα ήτανε εντάξει
για τον καθένα μαθητή
αν δεν υπήρχε το «γιατί»;

Πού 'σαι λοιπόν; Βοήθα μας για μια φορά ακόμα.
Ο Χάρος «γιατί;» νίκησε και σε βαλε στο χώμα;
Γιατί δεν μας αρώτησε
κι απότομα σ' αρώτησε;

'Ο,τι κι αν λέω Δάσκαλε τώρα πια περιττεύει
αφού ο καϊμός που έσπειρες στα στήθεια δέ μερεύει
σαν έφυγες για μακρυά
'που δεν υπάρχουνε σχολειά.

'Ενα να ξέρεις Δάσκαλε και πίστεψέ με εμένα'
τα γράμματα που δίδασκες δεν πήγανε χαμένα.
Δίδαγμα τάχομε λαμπρό
και σένα Φάρο φωτεινό!

1977 - Ν.Υ.

ΣΤΟ ΓΙΩΡΓΟ ΛΑΜΠΑΔΗ

Από τον Τρούλλο μέχρι πίσω το λιμάνι
υψώσετε τις μαύρες τις σημαίες!
'Εχασε η Νίσυρός μας τον Λαμπάδη,
μαύρισαν στο νησί μας πάλι οι μέρες.

Και σεις, γριές και νιές, μαυροφορέστε
με ξέπλεκα μαλλιά και να τον κλάψετε!
'Ενα βουνό στεφάνια να του πλέξετε.
Τα πρόσωπα με νόνο τώρα βάψετε!

Αλλά τί λέω εγώ; Γιατί να τον θρηνείτε;
Ούτε λιγμός από τα χείλη σας μή βγει!
Τους Αθανάτους μέ στη μνήμη σας να ζείτε
σαν ζωντανούς, κι ας κείτονται νεκροί.

Σέρνουν χορό οι πεθαμένοι μέσ' στον 'Αδη'
Του Χάρου σπίθες βγάζει το δοξάρι,
στο περι(β)όλι «τ' άρχοντά 'ναι του Λαμπάδη»
που σέρνει ο γιατρός μας το μπροστάρη!

Μαζί του οι Καζαβής και Πολυχρόνης
πιο δίπλα ο Στρίκκης και ο γέρος ο Σχολάρχης
ο Μάκης ο καθηγητής κι ο Τσατσαρώνης
και τελευταίος ο Φρατζής ο Λυκειάρχης.

'Όπως γι' αυτούς και τον γιατρό μας μή λυπάστε.
Στην ιστορία χάραξε όνομα χρυσό!
Μόνο για μας που ορφανέψαμε να κλάψτε
και το νησί μας που απόμεινε μισό.

Ιούλιος '84 - Νίσυρος

Δ'

... προβληματισμού

στοους νέους... και όχι μόνο

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η ταυτότητά μου ένα ψηφιδωτό
πολλά μικρά κομμάτια χαρακτήρα
βαλμένα δίπλα - δίπλα στο πανώ
που επιγράφεται: Ανωνυμία.

Θα ρρώ πως είναι τέλεια καμωμένο,
ίσως το δεις και σύ αν το μελετήσεις,
αν πάλι από μακριά παρατηρήσεις
ένα πανώ θα πεις πως είν' συνηθισμένο.

Κι αν θάρθεις επιτέλους πιο κοντά
τα χρώματα και σχέδια να προσέξεις,
θα δεις πως έχει τόση απανθρωπιά
... θα πικραθείς και δε θα την αντέξεις.

N. Y. - 1980

ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ

Άγριο κύμα του ωκεανού
που πλαντάζεις στην άκρη του γιαλού,
μή χτυπιέσαι, μή λυσομανάς
φίδια μήν Ξερνάς, άδικα χτυπάς!

Τα βράχια ριζωμένα μεσ' το χρόνο
αντέχουν σθεναρά τον πόνο.
Τα μάτια καρφωμένα είναι στο δρόμο
κι η ζωή στου Άτλαντα τον ώμο.

Άγριο κύμα, κράτα τη δύναμή σου,
τα βράχια δεν λυγίζουν!
Μονάχα τα δροσίζουν
σταγόνες και οι αφροί σου.

Άγριο κύμα που άδοξα έσβυσες,
αν ήσουν μια σταγόνα
και κτύπαγες αιώνια
... κάτι ίσως να άλλαζες.

Ρόδος - 1986

ΑΤΙΤΛΟ

Έχτιζα πέτρα - πέτρα το άγαλμά μου
με περισσή έγνοια και φροντίδα.
Κι υψώνετο πανώριο, δυνατό σαν κάστρο.

Με προσοχή μετρούσα τους εχθρούς μου
μέσα απ' το παρατηρητήριο των ματιών μου
κι ήμουν σχεδόν σίγουρος για τη Νίκη!

Μέσα στη βιασύνη του μυαλού μου
και την υπεροψία του Δουρείου Ίππου
... ακούω Ξάφνου τους αλλόφυλους σιμά μου
που 'χαν εισβάλει απ' τη μισάνοιχτη Κεκρόπορτα!

Οι Οθωμανοί τυφλά πιστοί
ακολουθούσαν το κισμέτ τους,
που τη στιγμή εκείνη
έγινε ένα με το δικό μου.

Κι ως έκαμα να τους φωνάξω:
«Αδέλφια! . . .»
έπεσα βαριά χτυπημένος βογγώντας:
«Δεν υπάρχει Χριστιανός να πάρει την κεφαλή μου; . . .».

N. Y. 1982

ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Κι ύστερα είπαμε πως όλα είναι εντάξει.
Έτσι τα βλέπαμε. Έτσι μας βόλευε.
Κι όμως το χωράφι το παραμελούσαμε
κρεμμόμασταν από το «έχει ο Θεός»...
Και αντί βροχή ήρθε χαλάζι
και φουρτούνα και ξηρασία ...

Τα πανιά σχίστηκαν ολότελα.
Το τιμόνι, ανίκανο για πρωτοβουλίες
κατάντησε παιχνίδι της θάλασσας.
Ο μούτσος στο ψηλό κατάρτι
εκκρεμές που μετρά πόσο λάδι
του έμεινε στο καντήλι του...

Κι εμείς, από τα μεγάλα σχεδιαστήρια
και τις συγκεντρώσεις, βρεθήκαμε
με το κεφάλι ανάμεσα στις χούφτες
και μια μαρμαρόπλακα στο στήθος.
Λέγαμε να Ξαναπαρακαλέσωμε το Θεό
αλλά πάλι σαν μάταιο το βλέπαμε...

Τα κούτσουρα σιγόκαιγαν στο τζάκι,
η στάχτη πόλλαινε, το κρύο τρυπούσε
από τα παράθυρα πιο τσουχτερό ...
... κι ο καφές στα κάρβουνα
δεν έλεγε να φουσκώσει ...

Πάνω που πήγαμε να Ξαναρχίσωμε το θέμα μας,
έσθυσε η φωτιά... μας πήρε ο ύπνος ...

N. Y. 1981

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

*Τί τυχεροί αυτοί που Ξέρουν σκάκι!
Ξέρουν τους πύργους και τα άλογά τους να κινούν,
ανάλογα με την περίσταση, και σκέψη.
Ξέρουν σωστά τις αξίες να εκτιμούν!

Ο αγώνας όλος για τον βασιλιά τους,
θυσία γίνονται γι' αυτόν οι στρατιώτες.
Σε επιφυλακή πάντα η βασίλισσά τους.
Η ίδια πάντα ιστορία στους αιώνες.

Τρέμουν να μην ακούσουνε Ρουά ή Ρεν
και τον αντίπαλο όλο σφίγγουν να προλάβουν,
να βγούνε πρώτοι αυτοί νικητές.
Της νίκης τις Περγαμηνές να πάρουν!

N. Y. 1982

ΡΟΥΤΙΝΑ

Το Ξυπνητήρι κτύπησε ακριβώς
μόλις που πρόλαβα το λεωφορείο·
η ίδια ρουτίνα στο γραφείο
πήρα τσιγάρο και ξεφύλλισα τα νέα.

Πέθαναν δέκα στην Ινδία από πείνα
θάφτηκαν πέντε ζωντανοί από σεισμό
στην επαρχία μίλησε ο Πρωθυπουργός
βίασαν δύο αλήτες μιά Αθηναία.

Στο τζάκι κήκε η εφημερίδα
έβαλα στο ουϊσκι ένα παγάκι
στην αγκαλιά μου ήρθες στο κρεβάτι...
Δεν άντεξα άλλο τόση ευτυχία!

Σ' αρώτησα «γιατί ο κόσμος υποφέρει,
ως πότε θα σκοτώνεται η αγάπη»;
«Ήσυχασε», μου είπες, «είναι βράδυ ...
... την αγάπη η αυγή μπορεί να φέρει...».

1986 - Ρόδος

ΚΡΑΥΓΗ

Το μαχαίρι στο κόκκαλο μπαίνει,
ρουτίνα.
Οι ελπίδες μου σημαίεις ές ο ές,
πώς σε κατάντησαν οι «Ξένοι»
πατρίδα!

Το σταυρό φορτωμένο στον ώμο,
προσπαθώ.
το «ποτήριο» ν' αντέξω και πρέπει
τον ίσιο της ζωής να βρω δρόμο
μή χαθώ.

Στην κορφή του λόφου σαν φτάνω,
βασιλεύει
στου πελάγου την άκρη ο ήλιος,
είν' αργά να τον σηκώσω απάνω
ταξιδεύει.

Πριν χαθεί η τελευταία ελπίδα
σε ικετεύω,
χελιδόνι της άνοιξης στείλε,
μέσα απ' τη στερνή σου ηλιαχτίδα,
κουράγιο παίρνω.

1988 - Νίσυρος

ΤΑ ΛΑΘΗ

Όσο πιο φανερά είναι τα λάθη μου
τόσο πιο εύκολα θα τα κατανοούνε
και όπως συγχωρούνται τα μικρά παιδιά
έτσι κι εμέ μπορεί να συγχωρούνε.

Γι' αυτό πολλές φορές τα λάθη μου τα δείχνω
για να μη δυσκολεύω αυτούς που κρίνουν
έτσι θα είναι πιο εύκολο το έργο τους
έτσι δε θάνατι δύσκολο να κατακρίνουν.

Αν προσπαθούσα νά 'κρυβα τα λάθη μου
θάταν το πιο μεγάλο λάθος της ζωής μου.
Γιατί αυτοί που πάντα λάθη βρίσκουνε
θάβρισκαν άσχετα απ' τις προσπάθειές μου.

Και τότε το έργο τους δε θάταν εύκολο
γιατί θα εύρισκαν τα λάθη τα μεγάλα!

N. Y. - 1982

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΙΡΤΗΜΑΤΑ

Α' ... Της Πατρίδας

- 1) ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ
- 2) ΤΟΥ ΛΕΥΚΑΝΤΙΟΥ ΟΙ ΠΕΤΡΕΣ
- 3) ΠΑΛΙΝΝΟΣΤΗΣΗ

Β' ... Του έρωτα

- 4) ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ
- 5) ΣΚΕΨΟΥ ΚΑΛΑ
- 6) ΘΑ ΨΑΞΩ ΚΑΙ ΘΑ ΒΡΩ
- 7) ΠΙΚΡΗ ΑΓΑΠΗ
- 8) ΚΑΡΑΒΙ ΤΣΑΚΙΣΜΕΝΟ
- 9) ΤΩΡΑ
- 10) ΣΤΗΝ ΑΜΜΟ

Γ' ... Ανθρώπινα

- 11) ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ
- 12) Ο «ΣΠΟΡΤΗΣ»
- 13) Ο «ΒΕΖΥΡΗΣ»
- 14) ΩΔΗ ΣΤΟ ΜΑΝΟ ΦΡΑΝΤΖΗ
- 15) ΣΤΟ ΓΙΩΡΓΟ ΛΑΜΠΑΔΗ

Δ' ... Προβληματισμού

- 16) ΚΟΙΝΩΝΙΑ
- 17) ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ
- 18) ΑΤΙΤΛΟ
- 19) ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ
- 20) ΤΟ ΣΚΑΚΙ
- 21) ΡΟΥΤΙΝΑ
- 22) ΚΡΑΥΓΗ
- 23) ΤΑ ΛΑΘΗ